

Стефанія Крікун

СК - Але люди вмерали денно, денно. Багато людей вмерло. Я бачила. Не було, так як у селі, ми мали річку, то в річці не лишилося не тільки риби, ані жаби, ані черепахи, ані нічого. У селі ні пса не було, ні kota не було - нічого. Люди поїли все. І пізніше не було нічого. Абсолютно нічого не було.

- І тоді що їли?

СК - Вмерали, що їли? Хто що, там, листя рвали з того, з дерева, їли. І ті люди, як я кажу, хто не мав корови, то вони не могли прожити. Як ховали? Їхала підвода, фіра, щоденно, й от хати до хати йшли, трупів збирали, й кидали так на фіру. А на цвинтарі копали яму таку велику, може як ця кімната, й тамка два або три дні збирали тих мертвих людей - скільки, залежить скільки було - насипали повну яму - хто як упав так був. І так засипали й другу яму копали на других. І так було.

Я часто передумаю за це, але якраз, то є дуже тяжко про то згадувати, про то говорити, чи про то думати. То тяжко навіть й розказувати, бо я роблюся хора від того всього. Я не можу. Попросто не можу. То тяжко розказати, й хто може навіть й повірити, що то таке було.